

Csónakázás

Gyermekkoromban, amikor melegen kezdett sütni a nyári nap, nem volt nagyobb öröm és fölfedezői kaland, mint ha az ifjú egyén a Körös szelíden zöld és helyenként veszedelmes hínáros vizében csónakázhatott. Lehajló fűzfák alatt csobogtunk, kék szitakötők kísértek, mint könnyű helikopterek, hogy légiessé tegyék titokzatos utunkat.

Gyurkával eveztünk, egy potrohos bárkában, amit nehezen lehetett irányítani és kormányozni, akár az első léghajót. De elszántsággal és furfangos erővel mégis elértük a simán lejtő partot, hogy megpihenjünk, gondolkozzunk és esetleg újabb fölfedező útra induljunk.

Ekkor azonban kék fürdőtrikóban, lengő szőke copffal kikötésünk verítékes helyére hirtelen odalibbent Ilonka és mosolyogva megkért bennünket, hogy vigyük egy kicsit csónakázni. Sem Gyurka, sem én nem tudtuk, hogy ez a gyöngéd fölszólítás melyikünket illeti. De már az első pillanatban halványulni kezdett régi barátságunk.

Ilonkának a csónak elején adtunk helyet, mert így mindketten szemmel tarthattuk. Majd az evezővel nem kis fáradtság árán eltaszítottuk magunkat a parttól. Közben azonban könnyedséget mímeltünk és igyekeztünk tréfálkozni is.

Megint bent voltunk a zöld vízben, a lehajló fűzfák alatt. És azon igyekeztünk, hogy az evezés nehézségét könnyed szavakkal titkoljuk el.

– Olyan könnyedén haladunk, mint a macska – jelentette ki Gyurka, aztán felnyögött.

– Miért nyögdécselsz? – szólt hátra Ilonka.

Gyurka megmagyarázta, verítékezve:

– Nem nyögdécselek, hanem a macskát próbálom utánozni, amikor dorombol.

Nekem is be kellett kapcsolódnom a társalgásba.

– Nálunk odahaza két macska is van. Hogy vigye el az ördög.

Ilonka ezt nem értette.

– Mit vigyen el az ördög?

– Hát a macskákat. Mert egykettőre megkarmolják az embert, ha nem vigyáz. Hogy az ördög vigye el.

Húztuk az evezőket, a gyalázatos bárka pedig csak lassan haladt előre.

Gyurka újra csevegni kezdett.

– A múltkor cirkuszban voltam, és láttam jegesmedvét. Esne belé a nehézség.

– Miért? – érdeklődött Ilonka.

De Gyurka erre is talált kibúvót.

– A jegesmedve jégkunyhóban lakik. Miféle állat az olyan? Hogy esne belé a nehézség.

Verítkezünk a nagy igrékezetben. És beszélni próbáltunk. Rajtam volt a sor.

– Én kirándulni is voltam, és jaj, láttam egy kőszáli sast, jaj!

– Ezt értem – szólt hátra Ilonka –, de miért teszed hozzá, hogy jaj?

Ezen el kellett gondolkodnom.

– Jaj – mondtam –, a sas olyan nagy volt, hogy te is azt mondanád rá, hogy jaj!

Közben a szitakötők feltünedeztek és az egyik az iszonyatos csónak orrára ült.

Ilonka megijedt.

– A szitakötők nem csípnek? – kérdezte rémülten.

– Jaj, jaj – nyögdécseltünk Gyurkával kórusban.

– Szóval csípnek – rémüldözött Ilonka.

Erre már nem is feleltünk, csak úsztunk a verítékben.

– Kössünk ki – ájuldozott Ilonka. – Ha nem feleltek, az a legrosszabb jel. Lehet, hogy a szitakötő csípése rendkívül veszedelmes.

Nagy kínok között a part felé fordítottuk a gyalázatos csónakot. De a víz tovább sodort. Olyan elkerített partrészre, ahol a gazdagok, fináncok és főurak szoktak napozni, enni, sört inni. Az üres sörösüvegeket azután többnyire kőhöz

csapták és az üvegcserepeket bedobták a folyóba. Szórakozásképpen, vagy a part védelmére.

Ilonka kiugrott a bárka orrából, Gyurkával ketten pedig gyanútlanul a sekély vízbe szálltunk ki.

Gyurka azonnal fölszisszent, én két lépés után éreztem, hogy valami éles cserép hasítja föl a talpamat.

A fináncok és főurak napozóhelyén rajtunk kívül nem volt senki. Így idegen emberfia nem látta, hogy gyaloglás közben vérnyomokat hagyunk magunk után. Ilonka középen ment és nem is sejtette, hogy csak kínok között tudjuk követni. De igyekeztünk vidám képet vágni, és sétafikálásnak álcázni a bicegést.

– Egészen jól csónakázhattunk volna, ha a szitakötők nem támadnak meg – mondta Ilonka gyanútlanul.

Gyurka büszkén lépkedett és én sem akartam mögötte maradni elszántságban. De mindketten éreztük, hogy régi barátságunk nagyon meggyengült.

– Nincs szebb időtöltés, mint a csónakázás – jelentette ki Gyurka –, ami pedig a szitakötőket illeti, azokat bármikor agyoncsapom.

Bátor kijelentése után pedig minden átmenet nélkül sziszegni kezdett.

– Miért sziszegsz? – érdeklődött Ilonka.

Gyurka egy darabig ötölt-hatolt, majd bejelentette, hogy sziszegésével a kígyókat akarja elriasztani.

Ezt a nagyképű kijelentést én sem hagyhattam annyiban.

– Az igaz, hogy a szitakötők igen veszedelmesek – jelentettem ki –, de mindet elpusztítom, ha kell, az életem árán is.

Úgy gondoltam, hogy elszánt szavaimmal sikerült ellensúlyoznom Gyurka handabandázását.

Ezután én is sziszegni kezdtem.

– Én is azért sziszegek, mert el kell riasztani minden kígyót a környékről.

Erre Gyurka aljasul még erősebben sziszegett, minden lépésnél.

Mosolyogtunk, sziszegtünk, sőt időnként föl is jajdultunk.

– Szaladjunk – javasolta Ilonka –, mert engem egy társaság vár. Tőlük szöktem meg, amikor megláttam, hogy csónakázatok.

A bejelentésre azonnal bicegni kezdtünk, őszintén és becsületesen.

– Szaladj előre, mi addig összeszedjük a szitakötőket – mondta Gyurka hűvösen.

És miután eltűnt Ilonka szőke copfja és kék fürdőtrikója, Gyurka még megjegyezte, hogy hősiezen viselkedtünk. Ez ugyan nem volt igaz, de azért hallgattam. Szótlatlanul baktattunk az elhagyott bárkához, s már az üvegcserepekkel sem törődtünk.

A fájdalomnál is erősebb volt a helyreállt barátság.

